

Festen

Musiken dunkade och han reste sig upp ifrån soffan. Huvudet värkte och han började tränga sig för att komma till hallen.

Någon ropade efter honom men han låtsades inte höra och stötte in i Daniel som stod och hånglade med en tjej han inte kände igen. Daniel och han hade kommit till festen tillsammans men dem hade inte pratat så mycket med varandra utan hade kommit ifrån varandra. Och nu förstod han varför. Han suckade högt och fortsatte.

Han pressade sig förbi dem och trängde sig förbi ytterligare ett gäng. Här ute i hallen la han märke till att musiken var lägre.

Han böjde sig ner och började leta efter sina skor. Skratt och rop hördes ifrån rummet han nyss lämnat.

Han fick upp skorna och började knyta när han insåg att han inte var ensam i hallen.

Han vänder sig om och möter hennes ögon.

-Hej, ska du ut? Frågade hon.

-Mm, mumlade han. Tänkte ta en promenad ljudet är lite högt.

-Okej. Men är det okej att jag följer med? Hon kollade leende på honom.

Han nickade. Det skulle inte vara några problem.

Dem lämnade lägenheten i tystnad men struntade i hissen och tog trapporna ner. För varje trappsteg han tog brände det i fickan.

Han var snabb och höll upp dörren för henne och fick en leende som svar. Det var mörkt och det började bli kyligt. Dem valde att gå mot parken. Allt var tyst och det enda som hördes var deras skor som knarrade mot gruset.

Han kände hur hennes hand omfamnade hans och hur hennes blonda hår blåste i ansiktet på honom.

Han kollade på henne men hon besvarade inte blicken utan fortsatt gå.

-Du?

-Ja?

-Du är speciell vet du det?

-På vilket sätt? Undrade han.

Hon svarade inte och han brydde sig uppriktigt inte. Svar eller inte vad gjorde det för nått? Men att han var speciell det hade han listat ut mycket tidigare. Men nu var det första gången han hörde det.

Och han njöt. Han hade aldrig upplevt nått sådant här innan. Och förväntan steg för varje steg dem tog.

En lyktstolpe lös inte och dem stannade där under. Hon vände sig mot honom och tog ett steg närmare honom. Han såg hur hennes andedräkt frös och blev till dimma.

Han fick återigen det blonda håret i ansiktet och deras blickar möttes.

Hon tog ytterligare ett steg framåt och de stod tätt intill varandra. Hennes ögon var glansiga och han lyssnade på hennes andning.

Han tog tag i hennes händer och höll dem hårt.

Dem stod så länge. Ingen av dem tänkte på tiden bara vad som skulle hända härnäst.

Långt borta hörde dem hur en bil tutade ilsket.

Men i övrigt så var det tyst och bara dem i parken.

Han böjde sig fram och deras läppar möttes. Han kände hennes tunga smeka hans. Dem stod så länge och han släppte hennes ena hand och strök undan hennes hår ifrån hans ansiktet. Han tog snabbt ner handen i sin ficka.

Han väntade tills hon blundade och bet. Hårt.

Han såg paniken i hennes ögon och hon försökte slita sig men han var beredd och tryckte snabbt ner henne. Blodet fyllde hans mun och han högg.

Ett djupt sorlande ljud hördes från henne men hon var oförmögen att prata. Han högg igen och igen han tappade räkningen på hur många högg han motade mot den försvarslösa kroppen. Hur länge högg han? En kvart? tjugo minuter? Han visste inte. Och helt ärligt så brydde han sig inte heller.

När var klar reste han sig upp och beundrade vad han gjort. Hennes blonda hår hängde i trasor och här och var saknades det hår.

Ansiktet var oigenkännligt och hennes vita jacka var helt nerblodad och hängde i trasor.

Blodsmaken satt kvar i munnen och han spottade för att bli av med den.

Han hatade verkligen blodsmak det han gjort så länge han kunde minnas. Blod däremot hade alltid lockat.

Han visste inte varför han gjorde det men känslan efteråt var bättre än allt annat. Känslan av frihet och mod avgjorde allt. Han skulle fortsätta det visste han. Men han hade insett att det inte skulle hålla för evigt och han hade bråttom att följ följa sin plan.

Han tvekade en kort stund och började sedan vandra iväg.

Tillbaks mot festen och den höga musiken.